

ба, а Петъръ до краката му пълнѣше съ нѣщо черно единъ патронъ, закрѣпенъ на издѣлбано дърво.

— Варди се сега, Павле, каза Петъръ и поднесе запаленъ кибритъ къмъ напълнения съ барутъ и книга патронъ.

— Ехъ . . . погледна ухиленъ Павелъ, че то не хвана

И приведе глава къмъ Петра, който чепкаше съ прѣстъ, да види защо не се запали праханъта и защо го излѣга неговия пицовъ.

Но . . . какво стана?!

Гръмъ напълни градината и двѣтѣ дѣца се загу- биха между облаци димъ. Уплашениятъ Петъръ съ плачъ налага опърленитѣ си прѣсти и не може да види страшно, което стана съ неговото братче.

Като топка се залюлъ Павелъ отъ стѣлбата и съ ржцѣ на очитѣ падна на земята

Родителитѣ имъ се притекоха отъ кѣщи, съсѣ- дитѣ се събраха отъ силния ревъ, но кой да обади, какво е станало?

Петъръ вирѣше изгоренитѣ си прѣсти и пицѣше, а Павелъ стискаше очитѣ си и скимѣше прѣмрѣлъ отъ болка

Мина се доста врѣме. Разбра се всичко. Прѣсти- тѣ на Петра оздравѣха, като остана само единъ ма- лѣкъ бѣлѣгъ, но Павелъ . . . Какво стана съ кроткия и хубавъ Павелчо?

Тамъ, дѣто на неговото русо личице се синѣха двѣ очички, бистри като изворчета, сега останаха двѣ тъмни дупки . . . Той ослѣпѣ.

Избѣга вече радостъта и веселието отъ тѣхната кѣща. Година-двѣ утѣшаваха Павла, че пакъ ще прогледа, додѣто самъ той разбра, че никога вече нѣма да види хубавия божи свѣтъ.

II.

Сърдцето на Петра се кѣсаше отъ жалостъ. Нему не смѣха да кажатъ зла дума, защото всички виж-